

TÁBOR LUKAVEC 2015

Středa 1. 7. 2015 Přivítání

Sojky – Jupííí, tak konečně jsme tady! Celý rok jsme se těšily a už jsme se dočkaly. Prázdniny jsou tu a s nimi i náš tábor!!! Hurá, těšíme se na dobrodružství, které tady zažijeme. Letos máme skvělé dobrodružné téma – VIKINGOVÉ.

Začalo to úplně stejně jako každý rok – mravenišťem na autobusovém parkovišti na Opatově. Doklady, přihlášky, naložit, ještě zamávat rodičům a tradá směr Lukavec... Rozdělení do družin, ubytování, vybalení, seznámení se navzájem, prohlídka tábora a pravidla... Byl to náročný den, teď už dobrou, jdeme spát a zítra se těšíme na první dobrodružství!

Ahoj Sojky

Hád'ata – Letos jsme poprvé jeli na tábor až den po vysvědčení, takže už se všichni nemohli dočkat. Někdo se těšil na kamarády, někdo na dobré jídlo, jiní na spaní ve stanech a spacácích, další na hry a jiní zase na pobyt v přírodě. Zkrátka všichni byli rádi, že rok tak rychle utekl a už si zase budou užívat na táboře. Večer po příjezdu se děti nejdříve rozdělily do oddílů a s kamarádem se ubytovaly ve stanu. Protože se ten den ještě nevařilo, snědli jsme všechno, co jsme měli připravené ještě z domova. Pak jsme se seznamovali s těmi, co letos přijeli na tábor poprvé a pak už jsme se chystali na spaní a na další den.

Bobři – Na dnešní den jsme se všichni těšili už... vlastně už od loňského roku. S vysvědčeními jsme se již včera doma řádně pochlubili, takže dnes nám zbyl čas na případné dobalování a příjemné čekání na čtvrtou hodinu, která pro nás představovala bránu do začátku prázdnin. Na tábor jsme odjížděli z obvyklého místa na Opatově, a i když cesta byla, i kvůli objížďce delší, nakonec jsme se dočkali. Tábor byl již od víkendu perfektně připraven a bylo také vidět, že Hej-Rup parta, letos tvořená i našimi vedoucími Davidem a Martinem, nezahálela. Tak začalo naše osmnáctidenní dobrodružství.

Po příjezdu jsme se konečně nastěhovali do stanů. Bylo nás akorát osm, tak jsme následovně obsadili čtyři stany: Kuba L. s Teodorem, Vojta s Honzou, Filip s Kubou V. a Dominik s Davidem. Hned jak jsme si povlékli postele a vybalili nejnütnější tak jsme se sebrali a vydali se do dolní části Elka. Cestou jsme minuli Krmítko, kde rok přinesl několik vyvrácených stromů. Když jsme dorazili do dolního Elka, hráli jsme několik her. První z nich byla Davidova „Přestřelka“, následovala Mrskošova „Bacaná“. Ta spočívala v tom, že hráč uprostřed měl zasáhnout šátkem naposledy jmenovaného hráče. Ostatní hráči si totiž předávali štafetu tak, že jeden jmenoval dalšího hráče, ten pak musel co nejdříve jmenovat dalšího. V této hře si vedl velmi dobře Kuba V., protože se nikdy nedostal doprostřed. Po těchto hrách jsme si s dorazivším vedoucím Honzou povídali o tom, co rok přinesl. Nakonec jsme si ještě zahráli oblíbenou hru Strážce brány, kdy ostatní hráči musí strážci se zavázanýma očima proběhnout mezi dvěma stromy, aniž by se jich dotkl. Jako první si nechal nasadit šátek Vojta, ale dokázal chytit pouze dva útočníky. Zato Teodor, který chytal po něm, dokázal lapit celkem čtyři hráče. Nejzajímavější moment nastal, když se Filip pokusil proskočit Teovi mezi nohama. Téměř se mu to i povedlo, ale už je na to prostě moc veliký.

V podvečer jsme se pak vrátili do tábora. Zde si už každý dělal, co chtěl. Někdo si šel za stany házet s létajícím diskem, jiní zase šli do Úschovny, kde se hrálo na kytaru a zpívalo. Když se pak nakonec začalo smrákat, zalezli jsme všichni do stanů a zachumlali se do spacáků. Někdo si ještě chvíli četl za svitu baterky a za zvuků večerky jsme všichni zavřeli oči a odevzdali se do říše snů.

Martin

Lišky – Všichni jsme se našťástí sešli u autobusu, kde jsme vyjžděli. Cesta autobusem byla klidná až na sluníčko pařící přímo do obličeje. Dorazili jsme, jupíííííí. Popadli jsme zavazadla a šli do tábora. V táboře nás rozdělili do oddílů a do stanů, kde jsme bydleli po dvou, poté jsme se hned ubytovali. Potom jsme šli s vedoucími oddílů se představit jinému oddílu a to Sojkám. Naše představování spočívalo v tom, že jsme každý řekli, co rádi děláme a říkali jsme, po kolikáté jsme na táboře. Konečně jsme se všichni představili a měli jsme trochu volna a povídali si s ostatními. Během našich důležitých rozhovorů nás zavolali na nástup. Při nástupu jsme si zazpívali večerku a šli jsme spát. Celý tábor je ještě před námi.

Majda

Medvědi – Dneska jsme přijeli na tábor. Část tašek jsme si odnesli a zbytek nám přivezli autem na táborové náměstí. Když jsme našli naše tašky, tak jsme se rozdělili do oddílů a vybalili si. Můj oddíl se nazývá Medvědi a máme tu nové členy: Michal, malý, černovlasý a hyperaktivní, Filip, kluk chytřejší než polovina našeho oddílu. Náš vedoucí je zase Petr a výjimečně můj starší bratr Filip. Náš oddíl se celý seznámil u ohniště se členy, s pravidly a s budovami v táboře. Po seznámení jsme se vydali na lodičky. Když jsme přišli z lodiček, tak se stahovala vlajka. Vlajku stahoval krásný pár Vojtěch Šmíd a Michaela Šmejkalová. Po stažení vlajky si všichni šli vyčistit zuby a ulehnout do postele.

Šíma

Čtvrtek 2. 7. 2015 Setkání s králem

Sojky – A máme tady první ráno. Nedočkavostí jsme nemohly dospat. Hlavně naše nejmladší Sojky Sandra a Leontýnka štěbetaly ve stanu už od půl sedmé. Dnes jsme dostaly první úkol. Do tábora přišel posel od samotného pana krále a pozval nás na setkání. To není jen tak, potkat se s králem! Musíme se na setkání řádně připravit. Bez vlajky našeho kmene, jména naší osady, slavnostního kroje a bez pokřiku, který představí naši družinu, to asi nepůjde. Máme tedy plné ruce práce, abychom do večera vše stihly. Už večer totiž přijede král...

Začaly jsme vše chystat. Společně jsme ušily vlajku, každá z nás ušila opravdu kus. Vymyslely jsme si krásný motiv do středu, který přesně charakterizoval naši družinu. A začaly jsme veršovat... No posuďte sami, myslíme si, že se nám to povedlo náramně:

My jsme Sojky bojovnice, baví nás to převelice!

Ničeho se nebojíme, všeho snadno docílíme!

Lerika je město naše, vyřešíme trable vaše!

Tímto věrnost přísaháme, lásku ke králi v srdcích máme! <p></center>

Odpoledne jsme ještě barvily trička. Savo, slunce a speciální barvy na textil.... Povedlo se. Trička máme parádní.

Setkání s králem se povedlo. Slavnostní louče a ohně plály, atmosféra - parádní. Naším vlajkonošem se stala Barča. Králi nás skvěle představila. Král nás vřele přivítal, ale co se při společné modlitbě nestalo! Zjevil se nám samotný Thor a sdělil nám, proč žijí naše kmény v chudobě a bídě a Vikingům se nedaří. Přišel o své kouzelné kladivo. Vyzval Nás, abychom postavili silné lodě a vyrazili do světa kladivo hledat.

Už teď víme, že to bude dřina, ale strašně se na to těšíme. Jsme přeci Sojky!

Teď už dobrou, musíme se na vše pořádně vyspat!

Sojky

Hád'ata – V našem oddíle je Anetka Karamanová, Mája Babiáková, Tedík Vávra, Alex Pokorný, Bára Tomášková, Emma Kuncová, Matěj a Kuba Měchurovi, Ondra Štukavec a Míša Mikolášek. Tihle všichni se dnes podíleli na vymýšlení názvu pro náš oddíl. Nakonec jsme se shodli na názvu Hád'ata. Pak ještě každý nakreslil svůj návrh erbů a hlasovalo se, který je nejhezčí. Vyhrál Ondrův a ten se namaloval na naši oddílovou vlajku. Ještě jsme museli vymyslet oslavný pokřik, kterým jsme se představovali králi. Bylo to při slavnostním zahájení celotáborové vikingské hry. Předtím jsme si ještě zazpívali u táboráku.

Bobří – Dopoledne, ještě především, jsme vyrazili pro dřevo na první táborák. To bylo zařízené velmi rychle, protože i když s námi šel celý tábor, nám nečinilo problém přinést dostatek dřeva. Poté jsme se vydali do horního cípu Elka. Zde jsme začali vymýšlet naše bobří insignie, které nás měli provázet letošní celotáborovou hrou. Jako hlavní téma naší vlajky i znaku vzešel z poza ostatních návrhů „Superbobr“. Dohromady jsme se usnesli na výsledném vzhledu vlajky – letícího Bobřího muže s kladivem. Bobří znak pak dostal takovou podobu:

Odpoledne patřilo realizaci naší vlajky. Z našich řad jsme vybrali jako umělce Kubu, který se úkolu zhostil náramně. Dokázal dílo vystihnout bez přehnaných pozlátek v jedinečné symbolické kráse. Později odpoledne se zhotovovala naše oddílová trička, která ozdobil náš superbobří znak. Ten nám na modrá trička vyleptal David pomocí silné chlorové desinfekce.

Večer pak konečně patřil letošnímu prvnímu táboráku. Po táboráku následoval sněm vikingů. Na něm jsme museli králi představit naši družinu. Kvůli tomu jsme složili oslavnou báseň, kterou přednesl Dominik.

Na zasedání jsme se dále dozvěděli, že Thór, náš patron nám neprojevuje takovou přízeň jako dříve – nastala sucha a neúroda, zvěře ubylo a katastrof přibylo. Proto nás král vyzval ke společné modlitbě. Náhle se nám Thór zjevil. Z jeho slov jsme vyrozuměli, že při jeho cestách po světech Ygdrasilu ztratil své kladivo. Při návštěvě našeho světa ale ucítil mystické pouto, které mezi ním a jeho kladivem panuje. Jelikož ale bez kladiva nemá tolik moci, požádal nás o pomoc s hledáním. Srdnatě jsme mu odpověděli, že pomůžeme, samozřejmě také proto, že jinak by nám hrozilo nebezpečí z cizích světů a Thórovi by hrozily strašné pomluvy od veverky Rattatosk.

Martin

Lišky – Na nástupu jsme se dozvěděli, že si máme vymyslet, odkud naše družina pochází a nakreslit vlajku s erbem. Vydali jsme se tedy do Elka a začali vymýšlet jméno města. Po spoustě dohadů jsme si zvolili Kata taka pnoli, co to je si přeložte z finštiny, podle toho jsme si zvolili vlajku a znak. Znak jsme tedy nakreslili na vlajku a ve zbytku času jsme hráli městečko Palermo. Po obědě následovalo děláni táborových triček. Já si už doma připravila šablony, kde stojí vikingským znakem název našeho oddílu. Trička si vysavovali všechny členky a kdo chtěl, mohl si dodělat, co chtěl. Já poté dodělávala vlajku a holky měli volný program. Večer byl táborák, na jehož konci následovalo zahájení celotáborové hry. Oddíly se spolu s jejich triky a vlajkami vydali k brodu, kde jsme vysledovali poselství krále a představili jsme svá města, odevzdáním svých vlajek mu přislíbili svoji věrnost. Jelikož se naší zemi v posledních dnech zadařilo, začali jsme se modlit k Thorovi, který s e záhy objevil s tím, že by nám rád pomohl, ale ztratil kladivo a tak je slabý. Slíbili jsme mu tedy, že mu pomůžeme.

Julie – vedoucí

Kreativní etapka – výroba vlajky, trička apod.

Havrani – Dnes jsme se odebrali do spodního elka, abychom si nakreslili vlajku a náš erb. Sojky nám nabídly obšíti vlajky výměnou za klacek na vlajku. To jsme s radostí přijali, protože Havrani nejsou zrovna zruční, co se šití týče. Kláda, kterou jsme jim s Rarachem a Matičkou přinesli se jim moc nelíbila a nakonec si nechali od Buchara (Zdravim!) vyrobit jinou.

Náš erb měl podobu velkého červeného písmeno H s havranem a vikingem ve dvou polích, na trička jsme si odpoledne vysavili HS, jako Havrani ze Sagasu (název města, ze kterého pocházíme, jsme asi hodinu hledali na třech různých dobových mapách nastřelených na úschovně) a na záda jsme si udělali havrana. Po pravdě řečeno, většinu práce udělal Vlád'a. Vlád'a také udělal jednu cirkusovou plachtu navíc pro našeho zdravotníka Oskara, aby měl stejné triko, jako my.

Medvědi – Ráno po snídani jsme šli naštipat dříví na táborák. Když jsme na to byli sami, stihli jsme to a chvilku. Potom jsme si v lese vymýšleli jméno naší vikingské vesnice, malovali vlajku a erb. Naše vlajka byla dost zajímavá, jelikož tam byl obrázek hlavy medvídky na těch barvách: modrá (nebe), bílá (vzduch) a zelená (tráva). Protože nás nic lepšího nenapadlo, erb vypadal úplně stejně. To proběhlo taky docela rychle, tak jsme měli chvíli volno, při kterém jsme se seznamovali s novými členy. Potom jsme šli, opravit jezírko zvané Sauna,

vyházelí jsme odtamtud větvičky, naši vedoucí Petr a Fífa odnesli spadlý strom a ještě jsme vyrobili hráz z tohoto stromu, kamenů a bahna. Když jsme to dodělali, už byl oběd. Po poledním klidu jsme barvili modré trika, které jsme dostali. Barvili jsme je savem, takže jsme si udělali šablony a nastříkaly bílý vzor. Potom jsme v lese hráli hry jako třeba Myslivci a vlci. To se hraje tak, že jedna skupina měla na zádech číslo a druhá skupina měla šátky za pasem. Vlci vyhraji tak, že myslivcům vezmou šátek. Myslivci vyhraji, když vlkům přečtou jejich čtyřmístné číslo. Když jsme se vrátili do tábora tak už byla večeře. Po večeři jsme šli zase nasbírat dříví na táborák. Po táboráku nás odvedli k potoku, kde někteří vedoucí sehráli scénku, kde náš král Herald nám vysvětlil situaci naší zemi. Potom jsme šli spát.

Pátek 3. 7. 2015 Profese

Sojky – Ahoj, máme tu další krásný den. Po ranní rozcvičce, kterou hrozně prudíme družinu Havranů (společně jim za stany zazpíváme Mončinu oblíbenou písničko-rozcvičku „ My dáme ruku sem...“), se musíme vyučit řemeslům, abychom mohli postavit silnou loď. Řemesla jsme si rozdělili takto:

Řezbář – Pája, tesař – Míša, truhlář – Sandra a Adla, ohňostrůjce – Barča, lodník – Verča, Zbrojář – Verča, kovář – Anička, kameník – Leontýnka, lovec – Áďa.

Zkoušky jsme zvládly a vyučily jsme se potřebným profesím. Jedinou profesi, kterou jsme nezvládly, byla profese zbrojář. David Štefec naši Sojku Terku děsně zkoušel a nakonec jí povolení neudělil. Ale nám to neva, protože i tak jsme to skvěle zvládly

Odpoledne nás čekal ale mnohem složitější úkol. Musely jsme se sbalit na první dlouhou vikingskou výpravu – Puťák. I to jsme zvládly a než se Jana vrátila z lovu (alias z nákupu), překvapily jsme ji sbalenými krosnami. Musíme ale poděkovat starším Sojkám Páji, Aniče a Verči, které pomáhaly všem menším ?.

Sojky

Hád'ata – Dneska jsme byli v lese a hráli různé hry. Nejzajímavější bylo štafetové zapamatování říkanky, líbil se nám i strážce uzlů, kdy se museli hlídat zlaté nitě na stromech a škatulata, škatulata hýbejte se. Bylo velké teplo, šli jsme se ještě před obědem vykoupat do sauny. Po poledním klidu jsme šli zase do sauny, abychom se osvěžili v parném odpoledni. Navečer, když se stupně Celsiovy stupně snížili a začali jsme se alit vci na třídní puťák, na který vyrážíme zítra ráno.

Bobři – Konečně jsme mohli začít s plněním Thorova úkolu. Nejprve jsme se museli vyučit, abychom byli schopni postavit loďstvo schopné plavby do zamrzlé země, kde se nejspíše ztracené kladivo nachází. Ještě než jsme se začali učit, dohodli jsme se na takovém plánu, kterým pokryjeme co nejvíce profesí. Plán nám zprvu vycházel, ale bohužel se trochu zadrhl u mistra šermíře, kterého nedokázal porazit náš učeň Dominik. (Nutno dodat, že z ostatních adeptů šermířského umění uspěl pouze jeden!) Tím jsme sice přišli o pár surovin, ale to nám dále nijak nevadilo, protože zbytek naší družiny se vyučil úplně.

Díky úmornému vedru, které na nás nejvíce dolehlo o poledním klidu zapanoval v táboře neklid. Vodní bitva. Pumpa u Malíkárný se téměř nezastavila, svůj podíl na tom měli také bobři, hlavně oba Kubové. Svou dávku ledové vody (tak se alespoň všem za daných klimatických podmínek zdála) dostala i většina vedoucích. Později odpoledne jsme se vydali do sauny, kde jsme spolu s medvědy a liškami střídavě hráli hry na louce a poté se chladili v potoce, až to syčelo. Při jedné z her, které tu proběhly, v „bitvě o ručník“ se blýskl Teodor, který dokázal naráz přetáhnout celých šest soupeřů! Naštěstí byl ručník dostatečně silný a nedovolil zápolícím hráčům překotit se vzad.

Když konečně k večeru vedra opadla, sbalili jsme si zavazadla na puťák, na který jsme měli odejít zítra. Jelikož se měly pakovat vysoké teploty, zdravotník Oskar rozhodl, že si s sebou ponese pouze nejnútnejší věci, tedy pití, pláštěnku a náhradní ponožky. Toto rozhodnutí se dle očekávání setkalo s velkým jásosem.

Martin

Medvědi – Dnes ráno po nástupu začala dlouhá etapka zakládající se na klasifikování profesí. Já byl kameník. V této profesi šlo o to, abych vytesal slovo „kladivo“ do kamene. Po dlouhé a úmorné práci kameníka jsem se šel dívat, jak Šimon Hrubant prohrává jeden zápas za druhým. Nakonec si profesi nenašli. Po obědě a poledním klidu jsme šli do sauny a poté do vaniček jelikož v sobotu se odchází na puťák. Po večerním nástupu byla večerka.

Sobota 4. 7. 2015 Puťák

Sojky – Ráno nám začalo opravdu svižně. Protože nám přeje počasí a máme každý den pěkně teplo, vstávali jsme dnes již v 6:00, abychom jsme se vyhnuli tomu největšímu vedru. Sojky měly ještě na starost kuchyň, byl to opravdu ranní přelet. Po kuchyňských povinnostech a dobalení jsme společně s družinou Havranů vyrazily na cestu. Cestou jsme hráli oblíbené hry – kolíčkovanou a na Kill Billa. Kill Billa vyhrála Pája, ale kolíčkovaná žádného vítěze neměla, protože kolíčky se cestou záhadně vypařily, asi fakt vedro... Přes zastávku v Lukavci a osvěžení v rybníčku v Mezilesí, kde Havran Růžena vesele laškoval s naší Sojkou Terkou (strčil nám jí do vody), jsme konečně dorazili na místo určení. Museli jsme se rozdělit do skupin, postavit stany a připravit ohniště. A začali jsme vařit... První den těstoviny a Boloňská omáčka. Troufám si říct, že všem družinám se jídlo povedlo! Večer ještě zpívání u ohně a noc plná hvězd – kráááasa...

Další puťákové dny probíhali v poklidu. Hráli jsme v lese spoustu her, stavěli na potoce hráz, společně vařili na ohni, večer seděli u táboráku, zpívali a vyprávěli si příběhy. Velkým zážitkem pro nás byla noční etapka, na kterou jsme vyrazili po strašidelném vyprávění Oskara. Nakonec jsme zjistili, že největším strašpytlem byl právě sám Oskar, když se jako první a největší sardel klepal pod stromem strachy, zvonil na zvoneček a čekal, až ho si najdeme.

Protože bylo krásné počasí, puťák jsme si prodloužili ještě o jeden den. Bylo nám venku dobře, ale vše musí jednou skončit. Museli jsme zabalit a připravit se na cestu. Jana s Vládou nám řekli, že v noci bude krásně, a že do tábora půjdeme přes Stražiště, kde u studánky přenocujeme a brzy ráno vyrazíme do tábora – pěkně nám kecali, ale chtěli nás překvapit. Jaké bylo naše překvapení, když nás zavedli k rybníku do Bratřic. Po horkém dni jsme vzali hladinu útokem. Krásně jsme si užili koupání, teplou večeři, kterou nám poslali z tábora a společné hry. Ranní cesta do tábora byla v poho. Dorazily jsme celkem brzo. Čekalo nás vybalení a koupání ve vaničkách.

Sojky

Háďata – Ještě večera večer jsme se rozhodli, že poprosíme některé vedoucí, aby nás kus cesty na puťák odvezli autem, protože mělo být opravdu velké teplo, tak abychom přežili. Ovšem chtěli jsme odvést úplně někam jinam, než nás nakonec odvezli. Řekli nám, že máme jít po rovině po silnici a pak nalevo do lesa, kterým projdeme a budeme v Hořepníku. Vypadalo to jednoduše, ale skutečnost byla trochu horší. Šli jsme najednou lesem, ale i polem, loukou, lesem potichu a dokonce i malým pralesem. Nakonec jsme ale do Hořepníku přece jenom dorazili a v místním obchodu se všichni vydatně občerstvili. Potom už nám na Trnávku zbýval jenom kousek cesty. Hned po příchodu jsme se šli osvěžit do řeky. K večeři byla výborná gulášová polévka a těstoviny s kečupem a sýrem. Pak jsme trávili večer u ohně a šli spát.

Havrani – Do poslední chvíle řešíme místo přespání a cestu díky počasí. Hlásí totiž tropických 37°C. Vstáváme proto brzy ráno, z tábora vyrážíme před osmou hodinou směrem do Lukavce. Už tou dobou je znát, že bude další horký den. Snažíme si cestu zpříjemnit odpočinkem ve stínu a hraním slovních her. Cesta z Lukavce do Zelené vsi vede lesem, tedy bez větších potíží. Největší pařák nás zastihuje těsně před Mezilesím. Schováváme se ve stínu kostela, kam Nám Oskar přiváží zmrzlinu. Hrajeme hru s kedlubnou, kterou každý dostal na svačinu. Setkáváme se zde i s místními, kteří nám doporučují koupání v místním soukromém rybníčku. Pozvání vzápětí využíváme. Cestu do tábořiště v údolí proto zvládneme bez problému za stálého zobání třešní a hrachu z pole.

Bobří – Dnes jsme se probudili nezvykle brzy ráno. A to z velice dobrého důvodu. Mělo být velice teplo a tak jsme chtěli mít cestu za sebou co nejdříve. Vyrazili jsme hned po snídani po bobrům již velice známé cestě Lukavec – Vyklantice – Babice – Hořepník – Trnávka. Cesta nám pod nohama ubíhala nezvykle rychle a než jsme se nadáli, stáli jsme na náměstí v Hořepníku. Zde nám osud přihrál v ústrety místní obchůdek skýtající jedinečnou možnost doplnit zásoby cukrovinek. Majitel tohoto obchůdku byl navíc velmi laskavý a dovolil nám namočit si čepice a naplnit si láhve pitnou vodou z jeho vodovodu. Zbytek cesty jsme už šli po louce a tak se ti rychlejší z nás, mezi které patřil třeba, i Honza s Filipem brzy uvelebili na místě určení.

Když jsme přišli, vyhlásili vedoucí hodinu na odpočinek. S úlevou a vidinou dlouhého odpočinku jsme si různě polehali na louku. Někteří si dokonce dopřáli pár chvil spánku. Poté jsme se rozdělili do skupinek na spaní a šli jsme postavit stany. Práce nám šla pěkně od ruky a tak jsme šli brzy kopat ohniště.

Martin

Neděle 5. 7. 2015

Hád'ata – Ráno nás děti překvapily, jak byly hodné. Po dobré snídani jsme museli vyrazit na samosběr borůvek, abychom mohli nasytit své břicha. Výborný kuchař Jindra zůstal v chatě a připravoval knedlíčky. Borůvek ylo hodně a vítězem samosběru se stal Míša. Knedlíčky se potom zalily borůvkovou omáčkou a moc jsme si pochutnali. Po oběd jsme se šli zase koupat a k večeři byly buřty, na které jsme se všichni moc těšili. Opékali jsme si je sami, ale bylo to celkem náročné, protože bylo stále velké teplo a oheň měl také pár stupňů navíc. Po večeři jsme ještě hráli běhací hru, aby se nám pak lépe spalo.

Havrani – Noc byla krásně teplá, někteří z nás proto spali pod širákem. Rozděláváme postupně ohniště a vaříme pozdní, zato vydatnou snídani. Počasí nám opět přeje, tropické teploty neopadávají, ale díky stínu lesa se dají skvěle zvládnout. Odcházíme z tábořiště do vedlejšího smrkového lesa hrát hry. Nejvíce se líbí hra, při které se dva slepí hráči snaží zasáhnout srolovanou alumatkou s průpovídkou "Míšo, kde jsi?" "Tady Ríšo!". Po chvíli přemlouvání se zapojují i vedoucí. Hvězdný souboj je Bára vs. Martina.

V další hře máme za úkol zapamatovat si úryvky písničky, postupně sloky předat dalšímu a na konci sestavit celou písničku. Originální text: Mám malinkou krabičku, do ní jsem si schoval brouka, děda chodí na houby do pražského podloubí. Ten brouk škvírou ve víčku neustále na mě kouká, turisté tam potají v noci na zeď čurají. Když vystrčí tykadla, mává s nima, nebo točí, nikdy nic nepřinese, houby rostou jen v lese.

Nejhorší text: Mám krabičku, v té mám brouka, děda chodí na houby, do pražského podhoubí. Ten brouk se na mě kouká z víčka, turisté tam potají v noci čurají na zeď. Když vystrčí tykadla, tak s nima mává nebo točí, nikdy nic nepřinese a houby rostou v lese.

Protože teplo prostupuje již i korunami stromů, odcházíme stavět hráz do přilehlého potoka. Podařilo se nám ke spokojenosti všech, zvednout hladinu téměř o 30cm. Máme tak skvělé místo na koupání a mytí.

Večeři si vaříme po skupinkách, děláme rizoto. Všem moc chutná. Po jídle sedíme všichni u jednoho ohniště a čekáme, až se setmí. Všichni poslouchají vyprávění o místním poustevníkovi, žijícím v blízkém srubu. S příchodem tmy se vydáváme na noční hru, kde musíme prokázat svou odvahu a splnit úkoly - nejdříve sledovat natažené lano a potmě poznat na něm vázané předměty a pak podle zvuku píšťalky najít konec. Za vzájemného vyprávění příhod z noční hry všichni usínají...

Lišky – Ráno jsme se probudili za zpěvu koroptve a zvuku křepelky. Po snídani jsme vyrazili do lesa hrát hry. Hráli jsme vlajku a tým, ve kterém jsem byla (můj allstar team) samozřejmě vyhrál. Potom jsme už nic moc nestíhali, a tak jsme šli na oběd. Jelikož už při vaření půlka z nás málem omdlela kvůli veru, tudíž jsme hned po jídle zavítali k vodě, abychom se schladili a opláchlí. Nadále byl odpolední program spíše odpočinkový. Večer se to ale rozjelo a hráli jsme veselé hry. Schovávali jsme si do pusy citróny a vždy dva museli uhádnout, kdo ho má. Hráli jsme „tichou poštu“, ale nejtípnější byla hra „co se mi na tobě nelíbí“. Hra spočívá v tom, že řeknete člověku po své pravici, co se vám na něm nelíbí. Jeden člen z medvěďů (Matěj) řekl

zadek, ale to ještě nevěděl, že se to obrátí. Místo které jste řekli, jste v zápětí museli políbit. No a hádejte, co Matěj musel políbit? Zadek...

Lucka

Pondělí 6. 7. 2015

Hád'ata – Ráno jsme šli do lesa k potoku a světli hráze a domečky, což nás moc bavilo. Ani se nám nechtělo jít na oběd, jak jsme do toho byli zabraní. Ale protože byla sekaná a bramborová kaše, tak jsme se nakonec nechali přemluvit a na jídlo šli. Po obědě jsme se začali balit, protože nás čekal návrat do tábora. Před cestou jsme se šli ještě jednou vykoupat, abychom náročnou cestu v teple vydrželi. Ušli jsme asi půl cesty, když nás vedoucí vzali do auta a zbytek cesty odvezli až do tábora, kde už na nás čekalo výborné rizoto. Pak jsme se šli ještě vykoupat do vaniček a chystat do postýlek.

Havrani – K ránu nás všechny probudila krátká přeháňka, ale za chvíli nám bylo všem jasné, že horko opět nabývá na síle. Po snídani nás čekalo postupné balení tábořiště a přesun na přespání - bylo totiž rozhodnuto, že si puťák o den prodloužíme. K odchodu jsme se vydali až v odpoledních hodinách, kdy nás všechny potrápilo stoupání do kopce k Mezilesí. Odtud byla cesta o poznání příjemnější. Ubírali jsme se lesy kolem vrchu Strážišť, kde vedoucí museli na některé členy vymyslet bič, aby se neustále nezastavovali na sbírání jahod. Jakmile se někoho vedoucí dotkli, musel dotyčný odevzdat veškeré jahody a borůvky. Zanedlouho jsme k překvapení všech došli do Bratřic k rybníku – do poslední chvíle vedoucí tajili místo přespání. Nakonec všichni byli rádi za podvečerní koupání. Po večeři, kterou nám přivezl Kuba z tábora jsme společně hráli hry v kroužku na celtě. Přespání pod širákem se povedlo.

Bobři – Opět jsme se probudili do slunného dne. Ráno jsme se v klidu nasnídali, a jelikož se někteří z nás probudili až v důsledku vzrůstající denní teploty, obědvali jsme trochu později. Odpoledne na nás čekala zbrusu nová hra – Famfrpál v mudlovském provedení. Rozdělili jsme se do čtyř týmů po sedmi podle toho, jak jsme včera hráli „sochy“. Týmy si zvolili trefná jména a vstoupili do turnaje, kde hrál každý tým s každým. Hra se všem velice líbila, mimo jiné také pro to, že zlatonce se dnes moc nechtělo běhat. Proto se jednou schovala do křoví tak, že ho ani jeden ze dvou chytačů neviděli i když stáli deset kroků od ní.

Po návratu z famfrpálového turnaje jsme začali bourat stany a uklízet ohniště, protože nás nečekaně čekal přesun na chatu Trnávku. Tam už byly připravené velké stany ve kterých spali malí, kteří odešli během dnešního dne zpátky do tábora. Přesun se povedl rychle a efektivně, takže jsme si stihli ještě zahrát Frisbee. Hry se účastnili i vedoucí a tak jsme si hru užili o to více – kdy máte možnost vyhrát nad Čendou? Následovalo krátké posezení u ohně a potom brzká večerka, protože stejně jako u sobotní cesty sem jsme chtěli mít zítra cestu rychle za sebou.

Martin

Medvědi – Z puťáku máme všechno sbaleno a přesunuli jsme se na Trnávku abychom mohli poslední noc spát ve větších stanech a tak abychom nemuseli chodit pro pitnou vodu tam a zpátky. Na Trnávce jsme se šli vykoupat, voda byla moc studená. Pak jsme šli hrát na pole hry s frisbeečkem, po delší hře si někteří šli sednout na válce sena a jen se na nás dívali. Potom byla večeře, měli jsme velkou dobrotu, mňam mňam. Celý den byl fajn a zítra zpátky do tábora.

Úterý 7. 7. 2015 Obchodní styk

Sojky – Ráno začalo jako vždy – rozcvičkou. Dnes jsme hrály na Kamzíka. Rozhodně by nás Sojky zajímalo, kdo tuhle „super hru“ vymyslel, pěkně nás z ní bolely nohy. Po snídani a ranním nástupu jsme vyrazily s Havranama do lesa za silnicí a trénovali jsme na Memoriál. Taky jsme si zahráli oblíbenou trojnožku, až nás všechny bolely ruce.

Odpoledne se z naší družiny stala Vikingská loď. Naším úkolem bylo nakoupit množství surovin v dalekých zemích a tyto suroviny vyměnit za potřebný kov a dřevo. Cesta byla náročná, celou dobu jsme se drželi za ruce a v dalekých zemích plnily různé úkoly. Naše odhodlání a píle se vyplatila, protože jsme dnes dopluli jako první.

Ahoj Sojky

Hád'ata – Dnes byl k snídani rohlík s nutelou. Po úklidu rajónů jsme se svačinou v baťůžku vyrazili do lesa, kde jsme se bavili hraním různých her. Odpoledne jsme trávili u potoka, kde jsme prsty a barvami na tělo malovali na velké papíry náš tábor. To nás moc bavilo a byli jsme tak umazaní, že jsme se museli jít do potoka umýt. V něm jsme pak zůstali a stavěli ještě hráze a malé rybníčky. Na závěr jsme si zahráli miny a šli si ještě uklízet stany.

Havrani – Ráno nás všechny vytáhlo sluníčko, které nám svítilo do spacáků. Rychle jsme se nasnídali a nechali si odvézt těžké věci do tábora. Před odchodem se někteří ještě stihli vykoupat. Vyrazili jsme směr Strážiště, kde jsme se těšili na osvěžující vodu z místního pramenu. Naše překvapení bylo o to veliké, když jsme zjistili, že pramen nevytéká. Se zbytkem vody jsme proto vyrazili směr Lukavec, kde se všichni posilnili a dosyta napili. Po příchodu tábora nás čekalo vybalování a vaničky se saunou. V horkém počasí se stejně nedalo nic jiného dělat.

Bobři – Dnes jsme se vraceli z puťáku. Ráno jsme vstali brzy, abychom se opět vyhnuli tomu největšímu vedru. Po snídani jsme si napumpovali lahve vodou a vyrazili jsme, tentokrát tou kratší cestou přes Arnešovice a Radějov. Cesta nám ubíhala opět rychle, než jsme se nadáli, byli jsme v Babicích. Do tábora jsme dorazili brzo odpoledne, takže nám zbyl čas a dokonce i elán na procvičení důležitých tábornických znalostí v Ďolíku. Učili jsme se pracovat s buzolou a vázat uzle. Velice překvapil Kuba L., který si s buzolou poradil velice obstojně. Stejně tak Teodor dokázal uvázat všechny uzle, které jsou potřeba na tradiční táborový Memoriál.

Martin

Lišky – Tento den jsme se probudili v krásných, pohodlných stanech na Trnávce. Bohužel jsme se museli probudit časně ráno, protože jsme se museli vrátit, zpět do tábora. Takže jsme se nasnídali, sbalili jsme se atd. Když jsme byli připraveni, tak jsme vyrazili. Cesta byla zdlouhavá a únavná, ale zvládli jsme to. Samozřejmě že jsme se stavili do obchodu na zmrzku. Když jsme, dorazili do tábora, my holky jsme šli okamžitě do vaniček. Zbytek času jsme si zpřijemnila seznámením u ohniště a hraním na kytaru. A také přijela nová posila týmu Lišek Andy. Den jsme zakončili pohodlným spánkem.

Kristýna

Medvědi – Ranní vstávání na Trnávce, pro nás nebylo nic špatného, ale spíše dobrého. Byl čas na návrat do tábora. Snídaně byla dokonalá, měli jsme vafle se šlehačkou a nutelou. Vyrazili jsme časně, abychom se vyhnuli horkému počasí. Cesta ubíhala každému jinak, mě třeba ubíhala pomocí mnohočetných konverzací. Samozřejmě jsme se stavili v Lukavci, ale bohužel paní Mrožová byla nemocná. Po návratu z puťáku jsme obsadili vaničky. Za kratší dobu nám vedoucí Petr a Fífa připravili hru „Papírky“. Hra spočívala v tom, že člověk dostal papírek na čelo s nápisy, co musel hádat. Ve hře figurovali jména: Zeman, David Mareš, Filipinka, Přemek Podlaha, TGM a Sedlos.

Nejdéle hádal Petr jméno Přemka Podlahy, ale po radě zahrádkáře Čendy mu to hned bliklo v hlavě. Já dostal T.G.M. a trvalo mi to taky nějakou chvíli. Večer nám Standa vedoucí připravil celotáborovou šifrovanou. Mé schopnosti byli, odhaleny pouze na 2 šifry. Po večeri jsme utekli do postele.

Středa 8. 7. 2015 Poklad draka Šmaka

Hád'ata – Protože k obědu měl být květák, museli jsme ráno všichni oškrábat brambory. Pak jsme se vydali na louku za hrází, kde jsme se učili uzle a hráli scrable. To nás bavilo, protože jsme museli z písmenek skládat různá slova. Odpoledne byla etapka celotáborové hry. Navazovali jsme obchodní styky tak, že jsme obcházeli různá cizí území a nakupovali za různé splněné úkoly koření, léky, knihy, obilí, maso a jiné další a nosili jsme je našemu králi, který nám za ně dal drahocenné dřevo a železo. Jedno maso nám ukradl pirát, ale stejně se nám podařilo zvítězit. Večer byl táborák, u kterého jsme si všichni zazpívali.

Havrani – Dnešní etapka spočívala v navazování obchodních styků s různými mocnostmi tehdejšího světa a následně v prodávání zboží překupníkovi v táboře. Dohodli jsme se, že zkusíme navštívit všechny země a i to pak bude páka na překupníka. V Itálii se nám moc nelíbilo. Ital Vlado byl divný, smrděl a chtěl po nás dělat kotrmelce, což Havranům, zejména Matičce, vůbec nešlo. Nakonec jsme putovali hlavně na Kyjevskou Rus, kde se z Mildy stal mistr ve hře falešné prší.

V Byzanci i Číně po nás chtěli písničku, kupodivu obstála v obou případech stejná – Skákal pes. V Alexandrii jsme zase museli postavit pyramidu z kamenů. A ve Francké říši jsme si procvičili němčinu.

Nakonec Havrani skončili druzí, hned za Sojkama...ale jen o pět bodů a to i přes to, že jsme si vymysleli a dovezli jsme překupníkovi z Rusi vlastní surovinu, vodku.

Bobři – Dopoledne jsme se vydali ke Koníku. Zde jsme byli nejspíše prvními objeviteli spouště, kterou zanechala noční bouřka. Viděli jsme tu několik vyvrácených stromů, pár jich také bylo zlomených jako párátko. Naštěstí studánka, kterou jsme před pěti lety opravili a zušlechtili, přežila. To se ale nedalo říct o mostě přes potok, ten totiž zmizel pod padlými stromy. V lese netknutém vichřicí jsme pak hráli oblíbené hry. Mezi nimi i na „slepého Odina“, závod dvojic, navigátora a nevidícího, které mají co nejrychleji projít vyznačenou trasu. Výsledky hry byly následující:

Dominik + David K. 1:08

Vojta + Honza 2:00

Kuba + Kuba 2:11

Teodor + David F. 2:35

Filip zatím se sekerou v ruce připravoval nedalekou padlou soušku k tomu, abychom ji odnesli do tábora na táborák.

Odpoledne jsme se stali obchodními loděmi – „Knarry“. Plavili jsme se jako dlouhý had s navzájem svázanými rukama od orientální Číny přes Franckou říši až po zamrzlou Kyjevskou Rus a zde jsme sbírali místní zboží, které jsme pak měnili za materiál pro stavbu lodí. Například v Rusku, v moskevské obchodní stanici s kořením jsme museli hrát s místním zřízencem karetní hru „falešné prší“. Sice jsme těsně prohráli, ale prohru jsme si hravě odpracovali a tak jsme přece jen to vzácné koření dostali. Celé obchodování nám ztížil pirát, který nás jednou lapil a okradl nás o obilí, které měl u sebe schované Vojta. Naštěstí David K. ani Filip, které si pirát také vybral k prohledání nenesli nic, takže naše družina utrpěla škodu jenom minimální.

Večer naše tváře opět obarvila záře táboráku. Spát jsme šli natěšení na zítřejší poklad draka Šmaka. Rozlosování skupinek již viselo na nástěnce a vedoucí byli ke skupinkám vylosování během večerního nástupu.

Martin

Medvědi – Ráno byla hygiena a snídaně, potom byl nástup a tam nám řekli, že bude táborák. Šli jsme na dřevo a potom jsme připravovali táborák. Táborák jsme dělali s Petrem a Ondrojem a vedle nás hrály Lišky mluvící a psací hru. Potom byla zkouška z uzlů, tu zkoušku dělali i Lišky a Medvědi. Potom jsme byli na nástupu a tam nám řekli, že budeme hrát hru, že jsme jako na lodi a obchodujeme s jinými lidmi z jiné země. Obchodovali jsme tak, že jsme jim prokázali službu a za to nám dali zboží, potom jsme pluli do směnárny a tam nám za tu věc dali dřevo nebo železo, byla to zábavná hra. Potom bylo volno a hrála se vybika. Potom byl táborák a přitom nám vedoucí hráli na kytary a my jsme zpívali. Zpívali jsme písničky, které se hodí na táborák,

takže trempske, ale i jiné. Jako třeba Tři cintrónci, Okoř, Severní vítr atd. Moje nejoblíbenější písnička je Cesta od Tomáše Kluse a s Richardem Krajčcem.

Čtvrtek 9. 7. 2015

Sojky – Dnes jsme se jako družina Sojky celý den neviděly. Včera proběhlo velké dělení všech družin. Viking musí být přeci samostatný, ale musí umět i spolupracovat s ostatními. Všechny družiny se takto namíchaly a rozdělily do 6 menších skupinek. Nakonec se losovali i vedoucí. Nikdo nevěděl, s kým půjde na dnešní výpravu – poklad draka Šmaka. Počasí moc nepřálo, každou chvíli jsme lovili v bařoňu pláštěnku, ale po předchozích tropech to bylo vlastně příjemné osvěžení. Výprava byla náročná, museli jsme prokázat mnohé znalosti z oboru navigace, kooperace, grafologie atd... Věříme, že i ostatní si dnešní dobrodružství užili, protože my Sojky ano, i když jsme každá byla v jiné družině. Sladká odměna stála za to!

Ahoj Sojky

Hád'ata – Dneska jsme absolvovali cestu za pokladem draka Šmaka. Vyrazili jsme ráno za celkem pěkného počasí do Lukavce, kde byl první úkol. Když jsme vyluštili první šifru, vyrazili jsme směrem k Šavrdovu mlýnu, kde bylo další stanoviště. Po splnění úkolu jsme se najedli a začalo pršet. Chvíli jsme čekali a pak vyrazili dál. Jenže jak přšelo, bylo všechno mokré a naše cesta polem, loukou a lesem k Bubenečskému rybníku byla dost strastiplná. Byli jsme mokří skrz naskrz a mysleli, že ani nedojdeme. Pak ale vysvitlo sluníčko a my jsme mohli cestu za pokladem úspěšně dokončit. Cestou jsme se jet občerstvili v lukaveckém krámku. Večer jsme hráli míčové hry na hřišti za stany.

Lišky – Dnes se konal drak Šmak. Vedoucí nás rozdělili do týmů po šesti lidech, přičemž jsme byli namíchání ze všech oddílů a včera si vedoucí losovali, s jakou skupinou půjdou. Celkem bylo osm symbolů, které jsme museli najít. Když jsme je našli, dostali jsme obálku se šifrou a tu, když jsme vyluštili, tak nás poslala na další místo. Na konci byl poklad s odměnou pro celou skupinu. Naši skupinku vedl Kuba s Martinem, kteří na nás byli hodní, protože nás nikam nehonili.

Karolína

Havrani – Šmak z pohledu vedoucího skupinky.

Jelikož byl letos tábor o něco delší než obvykle, bylo rozhodnuto, že obnovíme tradici a znovu uspořádáme Poklad draka Šmaka, což je celodenní pochod plný šifer a hádanek, kde na konci čeká sladká odměna. Tímto bych chtěl poděkovat Šárce, Andy a Julče za přípravu pokladu.

Šmak je mezi vedoucími něco jako trofej. Letos se losovaly jednak skupinky a jednak i vedoucí mezi sebou. Skupinek bylo 6, když jsem je viděl rozepsané, ihned jsem měl dva favority. Nakonec se mi poštěstilo, dostal jsem skupinku č. 1 v hvězdném složení: Terka Krísová, Verča Šmejkalová, Bára Chloupková, Honza Matušík, Lukáš Prask, Filip Zoula, Dominik Štemberk a Honza Tesařík. Z vedoucích se ke mně připojili David a Barča.

Od rána jsem všem hustil do hlavy, že ta jednička v názvu skupiny není číslo, ale naše cílové pořadí. Mno, nakonec to tak úplně nedopadlo.

Ke třetí šifře jsme došli jako třetí. K našemu překvapení, druhé dvě skupinky tam stále byly a šifru hledaly – to jsou ty zpropadené dohledávky.

Zhruba v půli cesty nás šifra dovedla k Šárce, kde jsme měli povinnou pauzu na oběd a museli jsme splnit úkol – protáhnout se mezi provázky, nataženými mezi stromy. Podle počtu dotyků jsme pak dostali asi osm trestných minut.

První dvě skupinky záhadným způsobem (!) získaly velký náskok a my jsme byli v čele druhého peletonu. U památníku Antonína Sovy v Lukavci, kde mimochodem byla šifra zespoda schodů, nízko při zemi, a asi právě proto ji okamžitě objevil náš nejmenší (ale pouze vzrůstem) člen Lukášek, bylo jasno. Buď teď, nebo nikdy. Těsně za námi byly další tři skupinky. Zmobilizovali jsme tedy veškeré síly a indiánským během jsme se

dostali přes Lukavec. V zatáčce před táborem jsme naskákali do pole a utíkali ke krmítku. K rozluštění poslední šifry jsme potřebovali šifry předchozí, z toho jsme pak získali azimut a počet kroků k pokladu.

Ačkoliv jsme si vedli velice dobře a pohybovali jsme dlouho se mezi prvním a třetím místem, chyby v navigaci nepozornosti při luštění, dohledávky a nakonec i hustý déšť, to všechno přispělo k tomu, že jsme si nakonec v lese za silnicí vyzvedli odměnu pro třetí místo.

Pátek 10. 7. 2015

Přepadnutí, vybraná místa

Sojky – Dnešní den pro nás nezačal moc dobře, protože jsme měly službu v kuchyni. Nakonec se to dalo přežít, protože k obědu byly šunkafleky. Když už jsme nebyly potřeba v kuchyni, šly jsme se připravit na odpolední etapu. Cílem dnešní etapy bylo přepadení fénické lodí. Musely jsme vymyslet strategii, léčku a postavit past. Vše pečlivě připravit a nacvičit. Naše úsilí se vyplatilo, protože Féničané čekali cokoli, ale rozhodně ne Sojku Barču na stromě, díky které závěrečná bitva vzala velmi rychlý orat v náš prospěch. Hurá!

A protože nám bitva s fénickou lodí nestačila, uspořádali jsme ještě bitvu vlastní. Když jsme se vraceli do tábora, nebyla na nás nit suchá. V této etapce jsme slavnostně zvítězili. Jupíííí!

Hád'ata – Dnes nás čekala další část celotáborové hry. Dopoledne jsme si připravovali maskování našeho ležení v dolíku, abychom byli připraveni na odpolední přepadení Jénických nepřátel, kteří se na nás chystali. Připravili jsme si stříkačky s vodou a čekali schování v našich úkrytech. Když nás nepřátelé napadli, podařilo se nám vyhrát a naši pevnost ubránit. Pak jsme ještě hráli hru, kdy jsme v lese hledali kousky puzzlí a pak z nich skládali obrázek. Soutěžili jsme s druhým oddílem malých dětí, Dráčat, a podařilo se nám nad nimi zvítězit. Po večeri jsme šli k ohništi a trénovali písničky na zítřejší táborák.

Havrani – Na nástupu jsme se dozvěděli, že na obzoru byly spatřeny fénické obchodní lodě a bylo rozhodnuto, že je přepadneme. Rozhodli jsme se, že s Havrany vyrazíme k bývalému Pentagonu (Před dvěma lety byl tento les vykácen). Tam Havrani s Vlád'ou vybrali místo u bývalé hráze v zářezu mezi dvěma svahy, kde mezi dvěma stromy byl dokonalý vstup do přístavu. Natahali jsme dřevo a jehličí snad z půlky lesa a postavili jsme dvě pevnosti, do kterých se Havrani schovali. Ještě jsme si vymysleli dvě pastičky – k oboum pevnostem jsme dotlačili klády a zajistili je uzlovačkou. Po několika testech jsme usoudili, že klády jsou připraveny a že budou ideální na lámání kotníků Féničanů... Nebo je alespoň trochu rozptýlí.

Fénická loď se blížila a Havrani zalezli do pevností. Kolem přístavu byli vidět jen tři kameramani. Ve Fífovo očích byla vidět nejistota, když se blížil.

První kláda, vypuštěná Matičkou, měla fenomenální úspěch. Narazila do kýble s vodou, který si Féničané přinesli a půlku ho vycákla na Báru. Druhou vypuštěnou Rarachem už očekávali, takže jen ustoupili. Honza Matušík měl za úkol loď přepadnout ze zálohy, sotva však přiběhl na bojiště, dostal přímý zásah od Dana a vypadal, jako by spadl do rybníka.

K naší smůle jsme byli poslední přístav v pořadí a Féničané byli dobře organizovaní a poučení z předchozích bojů. Navíc byli zahaleni pláštěnkou, takže naše zbraně proti nim měly jen malý účinek. Asi během minuty bylo dobojováno a z Havranů byly mokré slepice. Poté se strhla bitka všichni proti všem a i kameramani dostali sem tam nějaký zásah.

Nakonec jsme se ještě na chvilku přesunuli na sluníčko a začali si mezi sebou vyměňovat suché kusy oblečení. Rychle jsme si ještě opekli buřta a upalovali zpátky do tábora.

Hančin běh a Lodní etapa

Sojky – Po obvyklé snídani skládající se z rohlíku, másla a marmeláda nás čekal tradiční Hančin běh. Nejprve jsme se řádně rozcvičili a pak už start a závod. Po startovacím výstřelu jsme všichni rychlostí blesku opustili tábor, prokličkovali Elko a nakonec jsme se řítili po louce vstříc cílové rovince. Vítězem se stal Havran Matyáš Babiak alias Matička.

Po výborné obědě a poledním klidu následovala etapka – Vodní bitva. Náš pan král vyzval naše družiny k tomuto soutěžnímu klání. Jeho cílem bylo, abychom procvičili své lodní dovednosti. Každá družina se rozdělila na dvě menší a vylosovala si soupeře. Naším úkolem bylo posbírat míčky určené barvy a potom je naházet (tedy zasáhnout) soupeři do loďky. Ve hře byl také barel, o který se soupeřilo ještě před samotnou míčovou bitvou. Výhra barelu znamenala výhodu několika míčků. V této etapce jsme my sojky skončily jako třetí. Velká zábava byla, když se na hladinu spustily dvě lodě s osádkou vedoucích. Nemusíme dlouho popisovat, jak celá bitva dopadla – společným koupáním v našem chovném rybníce. Po zbytek večera jsme všichni s napětím očekávali, zda nezačnou vlivem možná radioaktivní (příšerně smrduté) vody světélkovat.

Náročný den jsme zakončili ještě přípravou na Memoriál a táborákem. A pak už jen dobrou do spacáků a spát!

Ahoj Sojky

Hád'ata – Dneska byl Hančin běh, běželo se docela dobře, protože nebyla ani zima, ani horko. Nejrychlejší z nás byl Matěj, ale i všichni ostatní se umístili velmi dobře. Pak jsme šli za hráz, kde jsme trénovali mapové značky, uzle, stromy a rostliny, které jsme v okolí hledali. To všechno se nám bude hodit na memoriál. K obědu byla rajská omáčka, která nám moc chutnala a někteří jsme si i přidali. Odpoledne byla další etapka. Bojovali jsme na lodičkách s nepřáteli a bylo to hodně napínavé, báli jsme se, že se převrháme, ale to se nakonec podařilo jen vedoucím, kteří se skoro všichni vykoukali. Večer jsme hráli vybíjenou a pak byl táborák i se scénkami.

Havrani – Dopoledne se běžel Hančin běh. Tento ročník byl výjimečný tím, že se ho zúčastnil neobvykle velký počet vedoucích, vlastně prakticky všichni... ano, byli jsme přinuceni. Mnozí z nás jsou zvyklí dobíhat leda autobus a předbíhat ve frontě, takže vidina kilometrového přespolního běhu pro nás byla jako maraton. Jelikož už také nejsme mladíci a mladice, poctivě jsme se před startem s dětmi protáhli. Většina z nás bez vážné újmou na zdraví doběhla.

Odpoledne bylo rozhodnuto, že se využije krásného počasí a bude lodní etapka - vodní miniturnaj mezi Vikingskými vesnicemi. Dvě družstva se rozjela na rybník a snažila se naházet co nejvíce míčů dané barvy do soupeřovo loď. Na rybníce také plaval barel, který mohl jednomu z oddílů pomoci – odečítalo se za něj pět míčků. Zbytek tábora je pozoroval z hráze a zuřivě povzbuzoval. Strategie byly různé – zuřivě házet míčky, popadnout barel a odplout pryč anebo mlátit soupeře pádlem.

Už samotné nastupování a vystupování na lodičku dělalo většině dětí problém. Jedna medvědí loď ve se dokonce potopila. Na konec si na lodičky vlezli i vedoucí, kteří, jak jinak, skončili taky v rybníce a pak horko těžko tahali loď ven.

Neděle 12. 7. 2015 Memoriál

Memoriál Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce

Sojky – Dnešní den byl ve znamení Memoriálu. Po rozcvičce a rozdělení do dvojic jsme v Malíkárně malovali Vikingské loď. Potom jsme odstartovali. Závod probíhal svižně. Stanoviště byla stejná jako každý rok – stavby stanů, poznávačka lodí, poznávačka kyttek, azimut, vysílaná morseovka, zdravotní, kimovka,

lávka a ...snad jsme na nic nezapomněli. Velkou zábavou je, když po skončení závodu si stanoviště vyměníme s vedoucími a svoje dovednosti nám musí předvést ještě oni. Hodnotíme nejen jejich znalosti, ale i masky, ve kterých Memoriál běží. Letos nechyběla ani Smrtka s kosou a sekyrou, Vojandy, či Jeníček a Mařenka.

Po poledňáku se stala ale taková divná věc... Celý tábor, až na některé jedince, oslepl. Z našeho oddílu byla ušetřena této choroby pouze Verča. Verča se na celé odpoledne stala očima Sojek a provázela nás jednotlivými stanovišti a pomáhala nám plnit úkoly. I když slepé, zabojovaly jsme a v této etapce jsme vybojovali krásné druhé místo.

Hád'ata – Ráno začalo dobrou snídaní a hned po nástupu se běžel memoriál. To je závod, ve kterém se zjišťují naše vědomosti a dovednosti v různých disciplínách, na které se připravujeme celý tábor. Stavíme stan, děláme uzly, přecházíme potok po laně, porovnáváme rostliny, řešíme morseovku, zkouší nás z mapových značek a ze zdravotvědy a také chodíme podle buzoly. Mezi malými vyhráli Matěj a Kuba a dostali sladkou odměnu. Po poledním klidu jsme hráli další etapku. Museli jsme poslepu plnit různé úkoly, což bylo dost náročné, ale přesto se nám podařilo všechno splnit. Večer jsme ještě hráli latrynu, takovou běhací hru, která nás moc bavila, a pak už jsme šli spát.

Havrani – Při nástupu jsme se dozvěděli, že se mezi Vikingy šíří slepota. Během chvilky byly zasaženy všechny oddíly. Náš úkol byl pokračovat v "běžných" denních činnostech poslepu. Jen jeden z oddílů mohl vidět a navádět ostatní. Rozešli jsme se tedy do lesa plnit různé úkoly, házeli jsme šiškou na strom, sbírali předměty zavěšené na stromech. Při tom všem jsme o sebe neustále zakopávali a padali.

I Vlád'a si na chvíli vyzkoušel, jaké to je, být slepý, ale když zjistil, že je pak ještě větší nemehlo než obvykle, brzy to vzdal.

Bobři – Hned po budíčku jsme už všichni napjatě očekávali start první dvojce letošního Memoriálu. Trasa byla jako každý rok stejná, jenom místo loňských hradů a zámků byla letos poznávačka lodí.

Po poledním klidu se udála strašná věc. Loki, bratr Thórův na nás uvrhnul slepotu. Naštěstí ke Kubovi byl milostivý (kdo ví, co ho k tomu vedlo) a tak mohla naše družina plnit úkoly jako dříve. Sice to byla zejména ze začátku velice trnitá cesta, ale nakonec jsme dokázali obejít se zavázanýma očima všechna stanoviště až na jedno. Našemu postupu velmi pomohla velice dobře Kubou V. odpískaná a Vojtou přijatá morseovka, protože nakonec jsme se k poslednímu stanovišti, které jsme stihli splnit, dostali jen pár minut před koncem pracovního dne. Sice jsme mohli být i o trochu rychlejší, zvláště když jsme se zasekli v horním cípu Elka, kde navigující Kuba upozorňoval na díru po vyvráceném pařezu, a přesto do ní několik z nás šláplo. Naštěstí se nikomu nic nestalo a pokračovali jsme pak dál k mistru střelci. U něj bylo za úkol hodit šišku (samozřejmě poslepu) do vaničky na koupání. Naštěstí nám mohl navigátor poskytnout akustickou navigaci. Přesto muselo několik z nás opakovat pokusy, což znamenalo další časovou penalizaci. Mezi dalšími stanovišti mohu jmenovat to u naší pevnosti z vodní bitvy. Zde jsme museli za pomoci navigátora prolézt mezi dvěma vodorovnými lany. Byl to velmi těžký úkol, zvláště pro ty menší z nás, ale přesto jsme lana zdolali jen s jednou penalizací.

Večer pak patřil sportům a jiným zábavám.

Martin

Havrani – Memoriál

První byli Matička a Rarach, pak běželo spousta dětí a pak jsem s Lukášem Praskem a Honzou Matušíkem běželi. Měli jsme 7 trestnejch minu. Stanoviště byli stany, lodě, uzle, mapový značky, azimut, morseovka, zdravotvěda a přelezání po laně. A vedoucí byli převlečený za uklízečky a tak podobně a nejlepší byli Fifinka jako spart'an.

Tomáš Dollinger

Memoriál Petra Bucka, Petra Bakaláře a Ondřeje Švarce. Je to závod ve kterém ukážeme našim kamarádům, kteří nejsou již mezi námi, že také umíme a že jsme na ně nezapomněli.

Pondělí 13. 7. 2015 Vlajka a přespání

Sojky – Tak dneska dopoledne jsme hráli naši oblíbenou celotáborovou hru – vlajku. Po rozdělení do dvou skupin – červený a modrý, započalo klání. Zvládli jsme celkem 6 her a výsledek byl nerozhodný 3:3. Tými byly prostě vyrovnané „-“).

Po poledňáku jsme začali balit na večerní přespání. Sojky tentokrát vyrazily společně s oddílem Medvěďů. Bobři se rozhodli, že zůstanou v táboře ?. Vyrazili jsme společně do Jelenova. Když jsme dorazili na místo, začali jsme stavět přístřešky (předpověď počasí nám moc nepřála) a ohniště, k večeři jsme si chtěli opéct buřty. Po večeři jsme hráli Páni a dámy, povídali a zpívali oblíbené písničky. Když většina z nás zalehla do spacáku, vynořili se ze tmy Bobři, kteří se na poslední chvíli rozhodli, že nás přepadnou. Tábořiště ještě na chvíli ožilo. Nakonec zůstal u ohně už jen jeden Bobr a 3 Sojky, kteří společně s vedoucími ještě zpívali pro nás do spacáku. (Moc hezky ?) Noc byla mokrá. Začlo hustě pršet. Přežili jsme, jsme přeci Vikingové, ale brzy ráno jsme se vydali na cestu zpět. Nový den v táboře byl ve znamení vybalování a sušení.

Hád'ata – Dneska se po snídani se hrála Vlajka. To je bojová hra, která nás moc baví a všichni chceme vlajku buď ukořistit, nebo ji uchránit. Je to ale hra hodně běhací, takže jsme se po jejím skončení už všichni těšili na segedín s knedlíkem, který byl k obědu. Odpoledne jsme hráli hry, jako třeba tichou poštu, hádání postav nebo zvířat, které jsme měli přilepené na čele. Večer jsme měli jít spát pod širák, ale protože se mělo zkazit počasí a pršet, tak jsme nakonec nikam nešli a než začalo pršet, stačili jsme si opéct buřty na ohýnku a zazpívali.

Lišky – Dnes probíhal nácvik na tradiční páteční vlajku. Samozřejmě počet zraněných rapidně vzrostl, tak jsme zvědaví na pátek. Po obědě jsme se začali připravovat na přespání, na které jdeme s Havrany. Vláďa vybral les za lesem za silnicí, kde jsme kdysi dávno celotáborově opékali špekáčky. Po pochodu jsme raději hned napli celtu, pod kterými jsme spali, protože sem tam krapet sprchlo a nevěděli jsme, zda časem nesprchne víc. Po sbírání dřeva Terka Krísová zahájila herní podvečer hrou Ukulele Avokádo, která u dětí sklidila velký úspěch. Hra spočívá v tom, že se děti otočí kolem své osy a křičí ukulele, dokud jeden nespadne, načež se zem změní na „Avokádo“ a všechny děti se naráz válejí a sesypou se na toho jednoho, která spadne jako první. Žádné zranění se díky bohu nestalo a děti jsou vcelku. Poté dohrávali různé hry včetně hry „na slony“ kdy je člověk v předkolení, z rukou udělá chobot, točí se kolem tyče a pak má přeběhnout určitou vzdálenost. Vláďa měl s během asi největší potíže ze všech, tak se ještě ani nedotočil a už ležel na zemi. Na večeři byli špekáčky a žravá zvěř se vrhla na jídlo, tak že tři bochníky chleba byli pryč jako nic. Jelikož se tam mírně poprchalo, děti strávili večer pod celtou, kde s nimi Sedlo zpíval až do padnutí.

Úterý 14. 7. 2015

Sojky – Celé dopoledne jsme se vybalovaly a hlavně sušily. Pak už oběd a poledňáček. Bylo fajn odpočinout si po deštivé noci.

Na odpolední etapku jsme vyrazili společně s celým táborem do lesa za silnicí. Na hlavách jsme měli identifikační čísla. V lese jsme sbírali papírky (tedy materiál na Vikingské lodě) a ten jsme nosili na stanoviště (do přístavu). Cesta byla plná nástrah (hlídačů). Jakmile vám přečetli číslo, musel si materiál (papírek) zahodit a dojít si pro nový život (nové číslo). Hra náročná na kondičku – hodně běhací, rychlá, ale náramně jsme si ji my Sojky užily a i když jsme získaly nejmíň materiálu, stejně byla fajn. Večer ještě táborák, paráda, oblíbené písničky a noc plná hvězd ...

A teď už dobrou, Sojky

Hád'ata – Dopoledne jsme šli na hráz, kde jsme hráli hry a povídali si o tom, co budeme dělat dál o prázdninách. Po obědě a poledním klidu jsme šli hrát do lesa za silnicí hrát další část naší celotáborové hry. Byly to Přístavy, běhali jsme po lese a sbírali papírky, které jsme nosili do přístavu svým vedoucím a soutěžili jsme s ostatními oddíly, kdo jich nasbírá víc. Mezi malými se podařilo zvítězit nám. Po večeři jsme ještě hráli softball a přehazovanou. A tak nám skončil další den.

Bobři – Ráno jsme se vrátili z Jelenova, kde jsme přečkali jednou noc mimo tábor. Chvilku jsme byli v táboře a rovnali si záda z nerovného lesního terénu a potom ještě před obědem jsme se vydali do lesa za silnicí.

Zde jsme si zahráli hru na odhadování času, kdy měl závodník v rámci časového limitu 30s umístit uzlovačku na co nejdálší strom. Tuto hru vyhráli shodně Filip s Dominikem, kteří oba doběhli ke stromům, tak daleko od startovní čáry, že nebylo možné rozhodnout, který je dál. Pořadí závodníků pak vypadalo následovně (od nejlepších): Filip s Dominikem, Vojta, Kuba V., Honza, David F. a Kuba L. David K. a Teodor byli bohužel vyřazeni, protože přesáhli časový limit. Po této hře jsme se rozdělili do dvojic podle toho, jak spíme ve stanech a měli jsme za úkol na čas přepálit provázek ve výšce asi 50cm. David F. jako lichý se přidal k Teodorovi a ke Kubovi. Aby byly síly vyrovnané, Dominik s Davidem byli vzhledem ke svým schopnostem rozděleni. Jako první si o sirku řekli Filip s Kubou. Bohužel byl jejich pokus neúspěšný a tak museli opakovat s druhou sirkou. Mezi tím zkoušeli své štěstí Vojta s Honzou, ale těmto zálesákům nestačilo nakonec ani všech pět přidělených sirek. Po nich následovali Teodor s Kubou a s Davidem, kteří ale také záhy vypotřebovali všechny svoje sirky. To Filipovi s Kubou se konečně podařilo svou čtvrtou sirkou zapálit oheň a po pěti minutách a patnácti vteřinách se jejich provázek vznítit a přehořel. Tři minuty nato Dominik škrtl svou první sirkou, ale také neúspěšně. Až třetí sirka dokázala zapálit připravené větvičky a tak se provázek přepálil jednu minutu a dvacet vteřin poté. Nakonec ale všechny předčil David K., kterému stačila jediná sirka k tomu, a by vznítit svojí hromadu suchých větviček. Jeho provázek přehořel za rekordní jednu minutu a pět vteřin. Po jeho pokusu jsme uklidili ohniště a vrátili se do tábora na oběd.

Odpoledne jsme se vydali do lesa za silnicí podruhé a to protože se zde objevil vrak lodi plný bohatství. V plenění lodního pokladu, který se rozsypal všude po okolí nám ale bránili vedoucí, kteří četli cedulky s čtyřmístným číslem připevněným gumičkou na našich čelech. Po vyslovení našeho čísla jsme museli pustit přenášené bohatství reprezentované barevným papírkem. Taktik jak se vyhnout přečtení čísla bylo mnoho – od jednoduchého couvání, které preferoval Filip po rychlý, přes zběsilý běh praktikovaný Davidem po rytí zeminy čelem. Tento způsob ale naštěstí nikdo nepoužíval, takže jsme přinesli maximum pokladu s minimem úrazů.

Večer jsme si zase jednou sedli k táboráku, tentokrát k trochu menšímu. Zapálil ho vikingský válečník v kroužkové zbroji a se štítem, který při zapalování ohně pronesl slova oslavující jeho boha. Poté k nám za světla ohně promluvil král, který nám sdělil, že zítra konečně vyrazíme na závěrečnou pouť po stopách Thorova kladiva.

Martin

Lišky – Ráno jsme se vzbudili někdy kolem deváté hodiny a beze spěchu jsme si sbalili a vyrazili na snídání do tábora. Zjistili jsme, že zatímco jsme nebyli v táboře, ve studni došla voda a tak budeme muset až do konce tábora do vaniček a na mytí nádobí nosit vodu ručně z pumpy. Vlastně takové táborové fitko, člověk si u pumpování docela zaposiluje. Po jídle jsme si s holkama a Rarachem sedli k ohništi, kde nám ke čtení, či dospívání včerejší noci hrála Majda na kytaru. Únava ze včerejší pozdní večerky padla nakonec skoro na všechny. Odpoledne se šlo do lesa za silnici hrát, co jiného než přístavy. Uf, už jsme se báli, že nebudou. Letos se ale nerozlišovalo podle barev, a když nepočítáme Bobry, tak jsme všechny roznesly na kopytech. Při večeři se udělal malý táborák, jako nácvik na sobotu, na velký táborák. Během tábora se nám ukázal sám král Harald s jedním z jeho bojovníků, aby nám řekli, že jsme konečně dostavěli loď a jsme připraveni na závěrečné putování za Thorovým kladivem. Ten se s ním prý spojil a navedl ho směrem, kde si myslí, že je kladivo ukryté. Na tuto závěrečnou výpravu se půjde v pořadí Sojky, Havrani, Bobři, Lišky a nakonec Medvědi. Zahráli se osvědčené písničky a pak všichni odcházeli spát spokojení. Doufám, že se všichni vyspí dobře, zítra je závěrečka a budeme potřebovat odpočaté nohy a každou mozkovou buňku v plné síle.

Středa 15. 7. 2015 Závěrečka

Sojky – Dnešní den, byl den DDDDDD! Dnes jsme jako Sojky z Leriky vypluly na závěrečnou výpravu! Protože jsme postavily nejsilnější loď, mohly jsme vyplout jako první. Ráno se opravdu vyplouvalo. První

značka a šifra byla nakreslená na stavidle rybníka. Šifru jsme rozluštily rychle a vyrazily na cestu. Zarazilo nás ale hned druhé stanoviště, kde jsme nemohly najít znak pro druhou šifru. Většina družin nás došla a předběhla. Naštěstí jsme se nenechaly rozhodit prvním neúspěchem... Jsme přeci Sojky z Leriky – bojovnice a baví nás to převelice. Díky koncentraci a spolupráci všech se nám podařilo ostatní družiny dohnat a na poslední šifře dokonce předejít. Thorovo kladivo jsme našly jako první a do tábora jsme ho slavnostně přinesly. Huráááááááá!

Hád'ata – Dnes po snídani jsme vyrazili na zakončení naší celotáborové hry. Byl to celodenní pochod po různých stanovištích, kde jsme luštili různé šifry, podle kterých jsme potom postupovali dál. To nás moc bavilo, a i když některé šifry byly hodně těžké, vždycky se nám je podařilo vyluštit a nakonec se nám podařilo i vyhrát, kdy jsme na konci cesty jsme našli Thórovo kladivo, které jsme pak přinesli našemu králi. K večeři byla svíčková omáčka a večer jsme ještě hráli hry za stany.

Bobří – Konečně nadešel ten dlouho očekávaný den, kdy se všechny oddíly vydají po Thórových indiciích a pokusí se nalézt jeho ztracené kladivo. Jelikož jsme v předchozích dnech dokázali nashromáždit třetí největší počet surovin, mohli jsme vyrazit s minimální časovou ztrátou na vedoucí sojky. Po příslušném časovém odstupu po druhých havranech si nás zavolal náš král a sdělil nám, že první značka šifrového pochodu leží na stavidle uprostřed Hronského rybníku. Tak jsme vybrali čtyři nejsilnější z nás – Filipa, Dominika, Davida a Kubu V. a vyslali jsme je na loďce na rybník, aby zjistili co za znak to je. Naši hoši si vedli nadmíru dobře a rychle měli daný úkol splněný. První šifra spočívala v překladu z runového písma a následném rozluštění klíče jak se má tento zdánlivě nesmyslný text číst. Pro nás, zvláště pro Honzu a Vojtu to však nebyl velký problém, takže jsme záhy opouštěli náš tábor směrem ke kopaninám.

U kopaninského rybníčku jsme se chvíli zdrželi, než jsme našli zdejší symbol. Ten byl nalepený na nedalekém stromě a objevil ho Vojta. (Jak velkou měrou za to mohly přirozené děje tělesné, to dosud nevíme.) Se šifrou jsme si opět poradili rychle, protože jednoduché zlomky umíme všichni již téměř nazpaměť.

Další šifra se nacházela na trojúhelníkovém rozcestí kousek za kopaninskou hájovnou. Zde jsme symbol objevili velice jednoduše. Sice už asi nezjistíme přesně, jestli ho objevil Vojta, Teodor nebo Kuba L., hledali jsme ale všichni. Se šifrou si opět náš lušticí tým složený především z Kuby V., Vojty, Honzy a Diminika poradil velice rychle a tak jsme se mohli vydat dlouhou rovnou lesní cestou k závoře u kóty Nažice. Chvíli jsme ještě před sebou viděli nejspíše havrany, ale ti za chvíli odbočili. Za námi však byl záhy vidět oddíl lišek, což utvrdilo našeho ducha a zrychlili jsme.

U nažické závory jsme měli možnost vyzkoušet si hledání symbolu s dohledávkami. Nejvíce dohledávek zde našel David spolu s Kubou L.. Luštění nám zase nepůsobilo větší problémy, jenom text šifry byl poněkud delší a tak nás stihlo předejít několik oddílů. Naštěstí pro nás se jeden z nich, lišky, vydal špatným směrem. Sice někteří z nás se vydali v jeho šlépějích, ale Kuba V. si věděl s mapou rady a tak jsme šli nakonec správně do Horní Lhoty.

Zde jsme hledali místní symbol u dopravní váhy na návsi. Symbol byl nalezen bez obtíží. Luštění zdejší šifry nám ulehčil polárkový dort, který nám přivezla Hanka s Johankou a Márinkou. Posilnění jsme se vydali k další šifře.

U tajemné ruiny, kde se nacházelo další zastavení, jsme si vybrali půlhodinovou přestávku. Během ní jsme načerpali sílu ze sýru, paštiky a chlebu, co jsme si nesli s sebou. Poté jsme se vydali směrem na Smrčenský mlýn, z něj do Slavětína.

Během cesty do Slavětína jsme potkávali dva traktory, které vozily náklad ze Slavětín někam k Horní Lhotě. Mnoho z nás už asi snilo o tom, jaké by to bylo nechat se svézt těch pár metrů, ale zvítězil náš smysl pro hru a tak jsme šli dál pěšky. Cestu nám zde také zpříjemnila třešňová alej skýtající nejen stín, ale i lehké sladké občerstvení. Ve Slavětíně jsme se svlažili u pramene Martinického potoka.

Další šifra se nacházela u křížku u cesty do Holýšova. Tato šifra se vymykala všem ostatním, protože její podstatou byly špendlíkem propíchaná písmenka v textu, takže výsledek šifry byl zřetelný jenom, díval-li se člověk skrz papír proti slunci. Sice nám chvíli trvalo přijít na tuto vychytávku, ale ostatním oddílům to trvalo

daleko dále, protože jsme se po této šifře dostali na druhé místo. Sice nás havrani dohonili a k další šifře jsme šli společně, ale alespoň jsme měli s kým si povídat.

U další šifry, která se nacházela u křížku, u Velké Vsi se hodila znalost stolní hry Mlým, protože šifra přesně využívala jejího hracího plánu. Naštěstí tu hru Dominik, David a i další znali a tak jsme se dokázali udržet na úrovni havranů.

Poslední šifra se nacházela u bezděkovského rybníka. K němu jsme došli zároveň s havrany a tak záleželo jen na tom, kdo dřív najde symbol a rozlouskne kód. První dvě dohledávky jsme našli rychle, ale nedokázali jsme určit která z nich má být první a která druhá. Proto jsme docela dlouho hledali na špatné straně. Naštěstí havrani hledali společně s námi, takže jsme proti nim moc času neztratili. Nakonec Honza konečně objevil třetí dohledávku na druhé straně hráze. Nalézt symbol už bylo jen otázkou času. Začal závod v luštění. K vyluštění této šifry bylo zapotřebí mít všechny předchozí šifry schované. Nyní nám pomohl Honza podruhé, když je všechny vyndal ze svého batohu. Pak již nescházelo mnoho a věděli jsme, že Thórovo kladivo se nachází u Koníka. Bohužel jsme se ale moc zdrželi hledáním symbolu a tak jsme při odchodu od šifry viděli přicházet lišky. Věděli jsme, že šifra jim nebude činit potíže a tak jsme přidali do kroku.

Ke Koníku jsme přišli jako druzí a začali jsme hledat kladivo, tedy spíš díru po něm, protože už jsme věděli, že sojky zde byli před námi. Cíl ale nebyl nikde k nalezení. Prohledali jsme každou píd' lesa, dokonce Teodor s Vojtou došli až skoro k potoku, ale kladivo nikde. Hledali jsme tak dlouho, až k nám přišli lišky ryšavé. Napětí rázem vzrostlo, intenzita hledání se znásobila. Nakonec se naštěstí Honza zaskvěl potřetí, když mu to už nedalo a šel se po kladivu podívat až ke krmítku. A kladivo tam bylo! Bohužel ho jeho sestra, liška Bělka, sledovala a tak Honza musel o naše druhé místo svěst lítý sourozenecký boj. Sic Honza mladší je, vyhrál.

Po kladivu už opravdu zbyla jen díra v zemi a vedle ní zakopané odměny. Našli jsme tu naši, ještě jsme se nakonec vyfotili a vydali se do tábora. V táboře už na nás čekala výborná svíčková, která nám po dlouhé cestě přišla výborně k duhu. Někteří z nás toho ještě neměli dost a tak šli za stany hrát nějaké hry, jiní si užívali odměn nebo odpočívali.

Martin

Havrani – Ve středu byla závěrečná hra. Vycházeli jsme 2. A takhle jsme se drželi do 3. stanoviště, kde jsme byli až do 4. stanoviště první. Ale ze čtvrtého stanoviště jsme šli jako druhý, až do 8. stanoviště. Odtamtud jsme šli jako 3. Potom jsme zase předběhli a zase jsme měli druhé místo, ale na posledním stanovišti jsme se zasekli a všichni nás předběhli (kromě medvědů). A tak jsme získali 4. místo (když přišli medvěd po hodině tak už všichni jásali).

Miloš Tesař

Lišky – Tak a je to tu, den, na který se rapidně zvýší počet zraněných, obávaná závěrečná etapa. Lišky nakonec vyrazili v počtu 11 kusů, což je docela dobrý počet, pouze 1 muž přes palubu. Vyráželi jsme přesně v 9:18 do úschovny, kde nám král Harald řekl, že první indicie se nachází na druhém stavidle. A tak nastalo nalodění na naši válečnou lodičku, díky které jsme zjistili, že máme odkrýt obálku s obrázkem kladiva. Tam na nás číhali vikingské runy, které jsme rozluštili jako nic. Ale vloudila se tam nějaká chybička, text vůbec nedával smysl! Ale protože jsme Lišky vychytrali, netrvalo dlouho a i na to jsme přišli. Text se musí luštit vždy jedno písmenko odpředu a jedno odzadu. Nás jen tak nenapálí! Šifra nás přivedla k rybníčku do Kopanin. Po cestě bylo pole s hráškem, takže svačina zajištěna. Poté, co pár lidí spadlo do rybníčka jsme našly symbol a začali luštit. Tady byla šifra jednodušší, obyčejné zlomky. Řešení nás poslalo do trojúhelníku u silnice u lesa k Jelenovu. Tam se symbol ukrýval v pařezu, po chvílce hledání jsme ho samozřejmě také našli a objevili text v mřížce, u kterého jsme hned poznali, že se jedná o hada, takže jsme se ani nezapotili. Hada nás směřoval na rozcestí u kóty Nazice, kde na nás číhali zrádné dohledávky. Ty jsme pohotově vystopovali až k symbolu ruky, pod kterým se skrývala šifra, ze které jsme zpočátku nebyli vůbec moudré. Změť písmenek nedával vůbec smysl a nápověda ve znění „oficiální název tábora“ nám také zrovna nepomohl. Kdychom nebyli Lišky, tak už nás dostali, ale mozky zapracovali a došlo nám, že název je 154. P. S. Paprsek, a že tedy máme vnímat pouze každé 1., 5. a 4. písmenko. To nás dostalo do Horní Lhoty, kam jsme odcházeli už z 1. místa! Bohužel nepatrně

přehlednutí v mapě nás dostalo úplně jinam, ke statku u Novotinek. Jaká zrada! My se ale nezalekli a zrychlili, abychom tuto ostudnou chybu rychle napravili. Do Horní Lhoty jsme tedy dorazili s propastným rozdílem. Znamení, které bylo ukryto na starých vahách, jsme ale našli velmi rychle a morseovku vyluštili ještě rychleji a už jsme běželi do Zálesí. Zde jsme potakali zbytek skupinek (nakonec i Medvědy, kteří měli zpoždění ještě větší než my) a kde si většina dávala pauzu na Polárkáč a na oběd. My se ale rozhodli, že oběd uděláme až později ve stínu, a tak holky začali hledat. To se jim dlouhou dobu nedařilo, znamení bylo nahoře na větvi, stačilo zvednout hlavu! I tak ale bylo objeveno a okrylo nám prachobyčejnou mřížku. Rychle jsme se proto zvedli a odešli k rozcestí se závorou mezi Zálesím a Smrcenským mlýnem. Zde jsme si dali 30 minut pauzu na obídek a po chvíli se k nám přidali i Havrani. Čas jsme si se Šárkou a Andy krátili skotačením na závoře, děláním kotoulů a Andy se po ní dokonce prošla jako po kladině. U Smrcenského mlýnka jsme potakali i Bobry a našli znamení na rozcestí pod lavičkou. V šifře na nás opět číhala změt' písmen na dva odstavce s nápovědou „abecedu nikdo nemá rád“. Vtip byl v tom, že ve znění byla sepsána abeceda, kterou stačilo vyškrtat a pak číst písmenka na přeskáčku mezi prvním a druhým odstavcem. Ani tak šifra nás na dlouho nezdržela a už jsme si to šupajdili na 2. místě směr Holýšov, kde jsme měli hledat autobusovou zastávku. Po cestě jsme se hnali, protože nás dobíhali Havrani. K zastávce jsme dorazili téměř stejně, po chvíli i Bobři a záhy i Medvědi. Zde byli dohledávky, které naše holky našli jako první. Bohužel jsme hodně dlouho zápolili se šifrou. Byl to text o Vikinzích a nic na něj nezabíralo. Havrani i Bobři už odešli a my se se šifrou stále nebyli schopni poradit. Až po dlouhé době jsme přišli na to, že některá písmenka jsou propíchaná, a když si je přepíšeme, tak dostaneme místo. Což byl křížek u velké vsi. Hnali jsme se. co to šlo, avšak kluky ž jsme nezastihli. Šifra byla opět zjednodušší, polský kříž i s nápovědou, to se to luštilo. Další stanoviště tedy byl rybník u Bezděkova, šifra číslo 10., ke které jsme to krosili bramborovým polem. Na této šifře jsme konečně dohnali Bobry i Havrany. Opět jsme úspěšně zvládli dohledávky a našli šifru se zlomky, které byli nějaké divné. Naše holky, ale byli prohnanější než Havrani a rychle přišli na to, že první číslo je číslo šifry a za zlomkem je číslo slova v šifře, které dohromady dávají závěrečný vzkaz, tedy že kladivo máme hledat u Koníka. Bobři byli daleko před námi, ale hrozilo, že nás doženou Havrani, a tak jsme přidali do kroku. U Koníka jsme potkali, hledající Bobry, kteří nás předhlonili. No co 3. místo je pořad skvělý! Medvědi dorazili jako poslední s pořádným odstupem. Výjimečně zmíním jídlo, protože byla vytoužená svíčková. Večer jsme všichni padli utahaní, jak kořata, ale stálo to za to.

Čtvrtek 16. 7. 2015 Benova oslava

Sojky – Ráno jsme měly opět službu v kuchyni. No, pomáhat se přeci musí. Museli jsme ale ještě připravit scénku na oslavu Benových narozenin. Jana nás tedy poslal s Martinou k brodu, abychom se stačily připravit a sama zůstala pomáhat v kuchyni. K obědu byly řízky, byly skvělé, ale asi si holky v kuchyni pěkně mákly. Děkujeme...

Na odpolední oslavu nám počasí opravdu přálo. Bylo děsné vedro a byli jsme všichni rádi, že se to obešlo bez následků. Naše družina si připravila romantický příběh ze života Vikingů. Myslím, že se nám docela povedl, Sojkám to moc slušelo. Všichni jsme se ale shodli na tom, že nejlepší byli Vikingové cestující v čase – scénka, kterou si pro nás připravila družina Lišek. Hrozně jsme se nasmáli. Pak už slavnostní přípitek a dobroty, zpívání a příprava na zakončení.

Zakončení táborové hry bylo stejně slavnostní jako zahájení. Atmosféra noci osvětlené loučemi a ohněm se nedá popsat, ale musí se zažít. Opět se nám zjevil Thor, tentokrát poděkoval za nalezení kladiva a přislíbil roky hojnosti a blahobytu. Jako poděkování nám všem na památku věnoval repliku malého kladívka. To abychom nezapomněli na dny strávené s přáteli, naplněné dobrodružstvím a dobrou náladou. Byla to krása.

Hád'ata – Každý rok poslední čtvrtek ped koncem tábora máme odpoledne slavnost, slavíme Benovy narozeniny. Josef Ben Odehnal byl zakladatel našeho tábora a na jeho počest si připravujeme scénky, zpíváme u kytary a pak máme malou hostinu. Připravili jsme si pohádku O Červeném Erikovi a jeho cestě za štěstím. Zkoušeli jsme scénku v d'olíku ve stínu, protože bylo velké teplo. Po slavnosti jsme se šli vykoupat do sauny,

voda byla krásně teplá, ani se nám nechtělo ven. Večer jsme se ještě koupali ve vaničkách a před spaním nám Kuba vedoucí říkal pohádku.

Lišky – Hned ráno po snídani jsme začali vymýšlet a nacvičovat scénku na Benovu oslavu. Po náročném vymýšlení plných různých blbosti jsme se konečně domluvili na nějakou tu scénku. Při nacvičování to bylo opravdu příšerný a při dalších snad ještě horší. Pak Benovu oslava začala a všichni jsme se připravili na scénku. Mimo to na Benově oslavě se hrálo spousty písniček a pak jsme přišli na řadu a nakonec jsme měli docela úspěch. Po všech scénkách jsme dostali koláče a pití. Jako zakončení večera byla poslední část etapy, kde jsme dostali náhrdelník s Thorovým kladivem.

Pátek 17. 7. 2015 Vlajka a balení

Sojky – Ráno po obvyklé snídani jsme opět vyrazily do lesa a hráli naši oblíbenou vlajku. Tentokrát to bylo o to lepší, že s námi hráli všichni vedoucí. Ani nevíme, kolik her jsme zvládli. To už je jedno, každopádně nás to bavilo a moc... Po skončení jsme měli ještě chvilku času. Začali jsme u koníka skákat přes potok plný vody a bláta. Někteří vedoucí opravdu nedopadli dobře. Skvělá zábava a vynikající nálada. Pak už ale oběd a balení.

Po balení jsme se šly my Sojky naposledy vykoupat do Sauny. Naše vedoucí Jana má takový zvyk. Na konci tábora hodí do Sauny kamínek a tiše si přeje, aby příští rok zase přijela. Ani nevíme, koho ze Sojek to napadlo.... Všechny Sojky jsme se postavily na okraj tůně, v ruce drobný kamínek. Postupně jsme ho hodily do vody a tiše si přály, abychom se tady za rok zase sešly...

Ještě večer závěrečný táborák... A naposledy dobrou, Sojky...

Hád'ata – Předposlední den tábora jsme ještě jednou hráli Vlajku. Všechno dobře dopadlo a k obědu bylo kuře s bramborovou kaší a kompot. Po poledním klidu jsme se šli ochladit do potoka, kde jsme stavěli hráze a rybníčky. V podvečer jsme už začali balit, protože tábor už bohužel končí. Večer byl ještě posledním táborák a pak poslední noc v Lukavci.

Sobota 18. 7. 2015 Odjezd

Sojky – Jakože-cože??? To už jsme tu opravdu 14 dní? Strašně to uteklo... Poslední nástup, poslední vlajka letí vzhůru a my musíme domů... Všechny ale víme, co jsme si včera u Sauny tiše slíbily. Těšíme se už teď!

Tak zase za rok, ahoj Sojky

Hád'ata – Ráno na nástupu jsme se naposledy všichni shromáždili, rozloučili se, a když přijel autobus, nosili jsme k němu zavazadla. Pak jsme nasedli i my a vyrazili k domovu. Už se ale těšíme na další tábor!

Bobři – Tak nadešel den poslední, den zmáčený potem. Ráno jsme naposledy okusili rohlík namazaný vyhlášenou oranžovou marmeládou a citrónový čaj. Hned po snídani jsme se pustili do bourání stanů. Jelikož jsme měli většinu věcí sbalenou již ze včerejška, dnes stačilo jenom sbalit spacák a ostatní věci na spaní.

Práce nám šla pěkně od ruky a tak jsme bez zbytečných prostoje začali sundávat plachty, následně rozebírat podsady a nosit je k Úschovně. Pak zazněla trubka naposled, když nás svolávala na nástup. Zde jsme se rozloučili a vydali jsme se ke křížku, kde už čekal autobus. Tou dobou už byly všechny stany narovnané v podloubí úschovny.

U autobusu pak proběhlo ještě další dlouhé loučení. Pak pan řidič nastartoval a vyrazili jsme zpátky do civilizace, do Prahy.

A tak skončilo jedno dobrodružství toho léta. Další na nás ale ještě čekala ...

Martin

KONEC